

1457

2den Beh. af Forfl. til Pensjonslov.

1458

Loven bestemmer, for det gldelses overveiende Fleertal af dem omtrent saa lave, som man paa nogen Maade kan sætte dem. Ingen Embedsmand i disse Stillinger vil kunne gaae over til Pension uden at lide et for ham meget fæleligt Tab og uden at blive nødt til at gjøre saadanne Indskrænkninger, som i mange Tilfælde ville være yderst smertelige for ham, og jeg troer derfor, at det i Sandhed maa erkjendes, at de Caser, som Pensjonsloven har indført, i det Hele ere af den Besskaffenhed, at, dersom det Formaal skal naaes, som man har sat sig, da man gav vor Pensjonslov, ville Affortninger af saadan Besskaffenhed og Omfang som dem, det ærede Medlem har tænkt sig, ikke kunne gjennemføres; det vil ikke kunne skee uden i Virkeligheden at indvirke skadelig og hemmende paa Stats-tjenesten. Derfor seer jeg mig ikke istand til at tiltræde disse to Forslag. Søvrigt skal jeg gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, at Forslaget Nr. 11 vil det vel ikke være hensigtsmæssigt at vedtage, dersom hans Forslag Nr. 7 vedtages; thi da vedbliver jo den tidligere Pensjonslov at gjælde for visse Embedsmand.

Madvig: Da jeg forlangte Ordet, skete det, fordi jeg ikke saae den ærede Finantsminister reise sig, og fordi jeg troede, at de Forslag, der foreligger om Nedsættelse af Pensionerne, burde imødegaaes, om jeg end ikke troer, at man synderlig kan virke paa deres Mening, som til Grund for deres Burdering af Embedsmandens Stilling baade, medens han er i Embedet og siden, anlægge en Maalestof, som jeg troer heroer paa et stærkt Ubeskjendskab med de virkelige Forhold. For at kunne vurdere, hvad der her er det Rigtige, maa man virkelig have sat sig noget ind i, hvilke Arav der gjøres til Embedsmanden, hvilken Løn der i Virkeligheden gives ham, og, naar man vil sammenligne ham med Folk i andre Stillinger, den Indtægt, disse have, Noget, som Mange slet ikke ere istand til at paavise. Efterat den ærede Fi-

nantsminister har talt, skal jeg kun tilføje nogle enkelte Bemærkninger, hvortil der dog endnu synes mig at være Trang. For at anbefale en Nedsættelse af Pensionerne, beraaber man sig paa, at, siden Pensjonsloven blev given, ere Embedslønningerne blevne forbedrede. I det man siger dette, synes man altsaa at anerkjende, at, dengang Pensjonsloven blev given, vare Pensionerne i sig selv ikke for høje. Er da nu for det Første Embedsmandens nominelle Løn forhøiet i et saadant Forhold, at denne Forhøielse svarer til den Nedsættelse, der nu foreslaaes i Pensionen? Ved de allerflestes Embeder er dette ikke skeet, og ved nogle er der ikke blot ikke skeet nogen Forhøielse, men, som den ærede Finantsminister udviklede, endog en Nedsættelse. Men lad der for et Embede, som hidtil gav en Indtægt af 1,500 Rd., være bevilget en Forhøielse, hvorved det kommer op paa 1,800 Rd.; vil denne Forhøielse da være tilstrækkelig til at retfærdiggjøre en Nedsættelse i Pensionen som den, her er foreslaaet? Det troer jeg, man paa ingen Maade kan sige. Men er dernæst den Forhøielse, som er skeet i Lønnens nominelle Beløb, en virkelig Forhøielse, saaledes at Embedsmandens Arbejde bliver ham godtgjort med en rigeligere Betaling, der sætter ham istand til at føre et bekvemmere Liv end tidligere og til bedre at sørge for, hvad han skal sørge for med Hensyn til sig selv og Andre? Nei, jeg troer tværtimod, at det ved Bevillingen af alle Gageforbedringer er blevet udtalt, at de bevilgedes, ikke fordi man vilde give et i og for sig rigeligere Bederlag, men fordi Lidernes og Pengenes Værdi havde forandret sig saaledes, at Bederlaget ikke længere havde det Værd, som det tidligere havde havt, og der er altsaa ved den nominelle Forhøielse af Lønningen i Virkeligheden ikke givet Embedsmanden bedre Wilkaar. Der er unægtelig i de Tilfælde, hvor en Forhøielse er bevilget, givet ham en større Pengesum; men Spørgsmaalet er, om der er givet ham bedre Wilkaar, og altsaa ogsaa om Pensionen, beregnet efter den